

Teixir un món de complicitats quotidianes

Written by Maribel Nogue, articulista i escriptora
Thursday, 11 May 2017 13:27

There are no translations available.

OPINIÓ

El resultat de les eleccions al país veí ens deixa molts elements per a la reflexió.

El feixisme ens mostra cada dia el seu rostre amenaçador i, no per haver evitat avui que **Marie Le Pen**

entri al Palau de l'Elisi, hem de baixar la guàrdia del perill que suposa el creixement del suport que rep el discurs de l'odi, avantsala del feixisme i el racisme, que va penetrant de forma preocupant entre la població.

Aquest creixement important ens ha de suposar, als demòcrates, un toc d'atenció, un estímul per fer front al racisme quotidià que, de forma preocupant, conviu enmig nosaltres.

Una xenofòbia soterrada

Teixir un món de complicitats quotidianes

Written by Maribel Nogue, articulista i escriptora
Thursday, 11 May 2017 13:27

És que, malgrat resti com soterrat, es pot fer palès quan menys ens ho pensem. Des de la incertesa de futur dels sectors amb risc d'exclusió per l'atur forçós que sembla va arribar per quedar-se, des de les retallades en prestacions socials o amb un sistema de pensions públic amenaçat per la voracitat del poder bancari, es pot atiar l'aspecte més conservador de l'ésser humà fent emergir, per exemple, una por al diferent que és –en part- el que comporta escenes quotidianes de xenofòbia.

Front el menyspreu, educació

M'ho explica la **Karima**. Un dia, sortint d'un centre públic, es va trobar amb un gos deslligat que se li va abraonar damunt. En dir-li, a qui semblava ser-ne la mestressa, que havia d'estar al cas per evitar que el gos vagi descontrolat, va haver de sentir-se dir que el gos era més net i educat que elles (referint-se a ella mateixa i a una altra amiga de les que han optat per portar el mocador). Nosaltres, que tenim l'educació de respectar el país que ens acull, que fem l'esforç d'integració aprenent català i coneixent la seva cultura, em diu la Karima...

Complicitats espontànies

També a la passada Mostra de Teatre, en portar els seus fills a un dels espectacles a l'aire lliure, es va trobar amb la dificultat de que al davant hi havia files d'adults que impediè el pas als infants. La nena va aconseguir passar enmig de les files i assolir un lloc per gaudir-ne, però el nen –més petit- no ho aconseguia malgrat no parava de moure's per arribar a la seva germana. Una senyora de les que li tapaven la vista la va advertir que havia de vigilar millor el seu fill que no parava de molestar... Menys mal que, veient el menyspreu amb què era tractada, el noi d'una parella que tenia al costat se li va oferir per pujar el petit a col·libè perquè pugues gaudir també de l'espectacle, i una noia de la organització que ho va veure, en acabar, se li va

Teixir un món de complicitats quotidianes

Written by Maribel Nogue, articulista i escriptora
Thursday, 11 May 2017 13:27

atansar per demanar-li disculpes...

Resposta solidària

La Trini passava un dia per un carrer cèntric d'Igualada i va sentir que havien tirat alguna cosa des d'una finestra propera, just quan va veure que hi passava una noia jove que portava el mocador. De seguida va veure, pels efectes damunt la roba de la noia, que el que li havien tirat era lleixiu. Ho havia fet una senyora des del seu balcó tot insultant la noia jove cominant-la a que marxessin d'aquí (en plural). La Trini va fer costat a la noia i van fer baixar la senyora al carrer perquè veies el que havia fet i dir-li que s'havia de fer càrrec de la roba feta malbé pel lleixiu, comprar-li roba nova o portar-la a la tintoreria.

Realitat lletja, actituds positives

És cert, els insults i menyspreu que pateixen moltes de les nostres conciutadanes el reben en silenci, en la humiliació i potser en la resignació, però també és cert que, a banda de constatar la negativitat dels fets, vull posar l'accent en les actituds de complicitat positives que, cada vegada més, tenim la ciutadania per fer front a un racisme i una xenofòbia quotidiana que, per convicció, ningú desitgem.

Discriminacions que afecten els infants

Teixir un món de complicitats quotidianes

Written by Maribel Nogue, articulista i escriptora
Thursday, 11 May 2017 13:27

És –sobretot- en el món de l'escola i la seva quotidianitat on es donen també fets i gestos de discriminació, sense ser del tot conscients que, directa o indirectament, són precisament els infants qui ho reben. L'escola, a banda de servir per adquirir coneixements, és –sobretot- escola d'educació i convivència, és suposa. Una educació en el creixement personal i una convivència que, també es suposa, s'ha de donar en igualtat de condicions.

Diferències a l'escola entre els propis companys

Els infants no entenen, o no haurien d'entendre, de diferències. Els seus companys i companyes de classes són també els seus amics i amigues, per això els pot costar d'entendre –per exemple- que alguns dels seus amics i amigues no els acompanyin en les excursions. N'hi ha que són conscients que és perquè no poden pagar-la, però a les que i als que resten exclosos sempre els quedarà la recança de rebre un tracte diferent. Una cosa és la precarietat econòmica d'algunes famílies, potser moltes d'origen migrant tot i que els mateixos infants ja han nascut aquí, però es barregen els conceptes de tal manera que alguns s'han vist obligats a exhibir -davant companys i companyes- els rebuts que les seves famílies han pagat -com tothom- per desmentir el tòpic de que "ells o elles no paguen"...

Estigmatització per situacions de precarietat

El mateix passa amb les beques menjador o d'altres ajuts. S'estigmatitzen les famílies d'origen immigrant perquè potser, per mor del fet migratori, viuen més la precarietat i la necessitat essent majoritàriament susceptibles de rebre els ajuts, però no pas per ser de diferent cultura i/o religió, sinó per la seva condició precària. Una cosa no té res a veure amb l'altra.

En nom de la religió es nega el fet religiós

I parlant de diferent cultura i/o religió: quin exemple de respecte i tolerància pot donar alguna escola concertada d'Igualada que presumeix de ser religiosa si es nega a adaptar el seu menú escolar perquè els infants de les famílies que ho necessiten puguin gaudir de la beca menjador a la que hi tenen dret?. Sí, sí, una escola religiosa d'Igualada fins i tot posa obstacles a lliurar els impresos a una mare perquè –si el menú contempla menjar porc i ells no en mengen- no cal perdre el temps...

Un compromís solidari

On és la resposta ciutadana de complicitat que cal per neutralitzar aquest greuge?. Si tots els pares i mares que porten els seus infants a aquesta escola s'enfrontessin amb la seva direcció (que per cert al·lega que és una "empresa" i pot fer el que vulgui), no es podria evitar així una discriminació entre els infants d'una mateixa escola, companys i companyes i amistats dels seus propis fills i filles, que han de renunciar a la beca menjador per no contemplar menjar halal en el menú?. Perquè no fan com les altres escoles que, en el seu menú, contemplen menjar halal de la mateixa manera que hi ha dietes adients per l'alumnat diabètic, celíac o vegetarià?.

Complicitats necessàries

Si no teixim la nostra societat de les necessàries complicitats quotidianes, ens podem trobar

Teixir un món de complicitats quotidianes

Written by Maribel Nogue, articulista i escriptora
Thursday, 11 May 2017 13:27

demà, com ja amenaça avui, amb un feixisme real que haurà jugat a democràcia arravatant tots els drets més bàsics que li són inherents. Cal tenir present que, com en el conte, són el llop amb la pell d'ovella. Feixisme mai més!.

